

רע"פ 2163/19 - איתמר מרכוס נגד פרקליטות המדינה המחלקה הפלילית

בית המשפט העליון

רע"פ 2163/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: איתמר מרכוס

נגד

המשיבה: פרקליטות המדינה המחלקה הפלילית

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז בלוד בעפ"ג 20548-05-18 מיום
25.2.2019 שניתן על ידי כב' השופטים ד' מרשק
מרום, ע' קובו ו-נ' בכור

בשם המבקש: עו"ד שלומי הכהן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (השופטים ד' מרשק מרום, ע' קובו ו-נ' בכור) בעפ"ג 20548-05-18 מיום 25.2.2019 במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (השופט ע' מיכלס) בת"פ 13556-03-16 מיום 26.3.2018.
2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של התחזות לעורך דין, לפי סעיף 97 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961; קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, לפי סעיף 418 לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

3. על פי עובדות כתב האישום, כמפורט באישום הראשון, בראשית שנת 2015 הכיר המבקש את המתלוננת, והציג עצמו בפניה, בכזב, כעורך דין. המתלוננת פנתה למבקש בבקשה שינסח עבורה מכתב משפטי. המבקש נענה לבקשה וגבה עבור כתיבת המכתב סך של 800 ש"ח.

בהמשך, "טיפל" המבקש עבור המתלוננת בתביעה אזרחית, ודרש עבור שירותיו סך של 5,000 ש"ח כשכר טרחה, ו-3,500 ש"ח עבור הוצאות חוקר פרטי. ביום 13.5.2015 העבירה המתלוננת למבקש תשלום ראשון על סך 1,000 ש"ח על חשבון שכר הטרחה, ו-3,500 ש"ח עבור החוקר הפרטי.

במעמד התשלום ביקש המבקש מהמתלוננת סכומים נוספים בעבור תשלום לרואה חשבון ומס הכנסה. משעלה חשדה על כך שהמבקש איננו עורך דין, ערכה המתלוננת בדיקה בלשכת עורכי הדין אשר העלתה כי אין רישום על כך שהמבקש מחזיק ברישיון לעריכת דין.

ביום 15.5.2015 התעמתה המתלוננת עם המבקש וטענה בפניו כי אין ברשותו רישיון לעריכת דין, והוא בתגובה הכחיש את טענותיה ואף מסר לה, בכזב, מספר רישיון עריכת דין שבו החזיק.

על פי המפורט באישום השני, ביום 13.8.2015 העבירה באת-כוחו של המבקש באותה עת מכתב בקשה לעריכת שימוע לפני הגשת כתב אישום נגדו למשרדי הפרקליטות.

למכתב צורף מסמך הנחזה להיות ערוך וחתום על ידי רופא מומחה. על פי הכתוב במסמך, המבקש אובחן בחודש מאי בשנת 2015 כחולה במחלת הסרטן, ומטופל בכימותרפיה בבית החולים בתל-השומר.

המבקש העביר מסמך זה לעורכת דינו על מנת שתציג אותו בפני הפרקליטות, על אף שידע כי המסמך מזויף, וזאת בכוונה להימנע מהגשת כתב אישום נגדו.

4. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על הפערים המשמעותיים בין הדברים שהעלה המבקש בפני שירות המבחן, לבין המסמכים שהוצגו לצורך ביסוס טיעונו. בין היתר קבע בית המשפט כי:

"התיאור שמסר הנאשם [המבקש - י' א'] לשירות המבחן בקשר למחלתו הוא חד וברור, כאשר תיאור זה נתמך במסמכים חד משמעיים לפיהם הוא חולה בסרטן במצב מתקדם, עבר השתלות שנכשלו וזקוק להשתלת מח עצם טבורי. קשה להעלות על הדעת שחולה במצב הנטען על ידי הנאשם לא יהיה מצויד ולא במסמך אחד לביסוס דבריו. במלים אחרות, סביר שלו היה הנאשם חולה כפי שטען, לא היה מתקשה לקבל אישור על כך מבית החולים בו טופל" (ההדגשה הוספה - י' א').

דברים דומים נכתבו על דברי המבקש בהתייחס לאופן העסקתו בחברה בה עבד; לטענותיו בהתייחס לאופן שירותו הצבאי; וכן להתייחסותו לאירועים נשוא האישום השני בכתב האישום. בהמשך לדברים אלו נכתב כי:

"מהאמור עולה שלא רק שיש לקחת את דברי הנאשם [המבקש - י' א'] בערבון מוגבל, אלא שגם עתה, לאחר ההודאה וההרשעה, קיים פער גדול בין לקיחת האחריות המילולית אותה הביע הנאשם הן בפני קצינת המבחן והן בפני, לבין התנהגותו במהלך ההליך השיפוטי בשלב הטיעונים לעונש".

5. בית משפט השלום בהתייחס לבקשה לביטול ההרשעה ציין כי חומרת המעשים וסוג העבירות בהן הורשע המבקש "מקשים עד מאוד להורות על ביטול הרשעתו", על כן נקבע כי מתחמי הענישה ההולמים את מעשיו נעים בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וזאת בגין כל אחד מהאישומים בנפרד.

6. בבואו לגזור את עונשו של המבקש שקל בית משפט השלום לקולא את הפגיעה של העונש במבקש ובמשפחתו; היעדר עבר פלילי בעניינו; ונטילת האחריות על מעשיו בדרך של הודאה.

מנגד, נשקלה לחומרא העובדה כי המבקש לא החל לעבור הליך טיפולי, ונשקלה התרשמותו של בית המשפט לפיה רצונו של המבקש להשתלב בעתיד בהליך טיפול אינו "רצון אמיתי".

7. על כן, בית משפט השלום גזר על המבקש עונשים של 8 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור על אחת או יותר מהעבירות המנויות בסימן ו' לפרק י"א ובסימן א' לפרק ט' בחוק העונשין, וכן על עבירה של התחזות לעורך דין; וכן פיצוי בסך 4,000 ש"ח למתלוננת.

8. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, תוך שנקבע כי לא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית משפט השלום, וכי "במכלול הנסיבות המדובר בגזר דין מתון ומאוזן".

9. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה נטען כי יש להקל בעונשו של המבקש לנוכח נסיבותיו האישיות, ובפרט ההליך הטיפולי שעבר בפרק הזמן שבין הרשעתו בבית משפט השלום ועד היום.

10. דין הבקשה להידחות.

11. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים נדירים, במסגרתם מעלה הבקשה סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין או אי צדק. יתירה מזאת, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים בהם העונש שהוטל על המבקש חורג באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 8778/18 שאויש נ' מדינת ישראל (24.12.2018)).

12. הבקשה שלפניי לא באה בגדרי אמות המידה האמורות, ודי בכך כדי לדחותה.

13. אף לגופו של עניין אציין כי מעבר למעשי הרמייה שביצע המבקש, התנהלותו בהליך המשפטי - במסגרתה המשיך לנסות ולהטעות את שירות המבחן תוך שימוש במסמכים הנחשדים כמזויפים - מעידה על חוסר הפנמתו את חומרת המעשים שביצע, ומלמדת על הצורך בענישה מוחשית ומרתיעה בעניינו.

הבקשה נדחית אפוא. ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ"ז באדר ב' התשע"ט (3.4.2019).

שׁוֹפֵט
